

Bediüzzaman'ın saff-ı evvel hizmet ehline yaklaşımı

Aynı mizaçtaki, aynı meşrepteki insanların bir araya gelip, ortak bir dâvâ etrafında toplanıp ifâ-i hizmette bulunmaları elbette daha kolay. Birbirine yakın huylara sahip, psikolojik yapıları çok farklı olmayan insanların birbirine yakın fikir ve düşüncelere sahip olmaları çok zor değil.

Ama fitratları birbirine uymayan, farklı mizaçlara sahip, değişik meşrepte olan insanların bir araya gelip ortaklık kurmaları, ifâ-i hizmette bulunmaları, tam bir uyum içinde anlaşarak bir işte başarı göstermeleri kolay değil.

Bununla beraber, gelin görün ki, bir arada bulunma zorunluluğu olan insanların hepsi de her zaman aynı mizaçta, aynı meşrepte olmuyor. Aynı dâvânın mensubu, aynı cemaatin mensupları da olsalar, farklı huylara, değişik meşreplere sahip olmaları çoğu zaman kaçınılmaz oluyor.

İşte asıl hüner, asıl maharet bundan sonra başlıyor. Farklılıkları bir zenginlik, bir avantaja dönüştürerek, hizmete koyulmak... Her insanı, olduğu gibi kabullenip, herkesle imtizaçkârâne, kardeşâne bir ortam içinde ifâ-i hizmette bulunmak... Her kabiliyete, her fitrata uygun bir hizmet alanının bulunabileceğini göz ardı etmemek... Böyle doğru ve gerçekçi bir hesaplamanın, bir mülâhazanın hizmete katkı olacağını, enerji katacağını unutmamak gerekir.

Bunun en canlı, en çarpıcı örneğini Bediüzzaman'ın talebelerine olan yaklaşımında, onlara yaptığı muâmelelerinde, eserlerindeki lâhika mektuplarında talebelerine yaptığı telkin ve tavsiyelerinde görmekteyiz. Meselâ bir mektubunda şöyle diyordu:

“Sakin, çok dikkat ediniz, içinize bir mübâyet düşmesin. İnsan hatadan hâli olamaz; fakat tevbe kapısı açıktır. Nefis ve şeytan, sizi, kardeşinize karşı itiraza ve haklı olarak tenkide sevk ettiği vakit, deyiniz ki: ‘Biz, değil böyle cüz’î hukukumuzu, belki hayatımızı ve haysiyetimizi ve dünyevî saadetimizi Risâle-i Nur’un en kuvvetli rabitası olan tesanüde feda etmeye mükellefiz. O bize kazandırdığı netice itibarıyla dünyaya, enaniyete ait her şeyi feda etmek vazifemizdir’ deyip nefsinizi susturunuz. Medâr-ı nizâ bir mesele varsa meşveret ediniz. Çok sıkı tutmayınız; herkes bir meşrepte olmaz. Müsamahayla birbirine bakmak şimdi elzemdir.” (Kastamonu Lâhikası, s. 181)

Çok iyi tahlil etmeliyiz ki, saff-ı evvel dediğimiz Bediüzzaman'ın o ilk talebelerinin hemen hepsi Risâle-i Nur'un daha yeni zuhuru yıllarında Bediüzzaman'ı tanımışlar ve Bediüzzaman'ın müceddidliğini, müctehidliğini bilmeden ona intisap etmişler. Belki de çoğu onu öyle sıradan bir hoca bilerek talebesi olmayı kabullenmişler. Farklı mizaçlara, değişik meşreplere sahip olan bu talebelerin her biri değişik çevrelerden, farklı tasavvuf ortamlarından Bediüzzaman'ın etrafına toplanmışlar. Ve çoğu, eski malûmatlarıyla beraber Bediüzzaman'a ve Risâle-i Nur'a talebe olmuşlar.

Tam bir teslimiyet, sonsuz bir kanaat ve tevekkül ile Üstadlarının etrafında kenetlenerek hizmete koyulan bu güzide

hizmet erbabının farklı fitrat, değişik meşrepte olmaları medar-ı nizâ veya sebeb-i ihtilâf olmadı.

Bu güzide hizmet ekibinin, o zor şartlar altında, o bütün baskı ve yıldırma faaliyetlerine rağmen Bediüzzaman'a sahip çıkmaları, ona talebe olmayı göze almaları her takdirin fevkinde bir hâldir.

Gözden uzak tutulması gerekir ki, saff-ı evvel diye anılan bu faziletli, fedakâr hizmet ekibinin her birisinin beşer olmaları hasebiyle bilerek veya bilmeyerek bazı zaafı, bazı yanlışları da olabiliyordu. Mizaç ve meşreplerinin bir sonucu olarak, basit de olsa bazı hata ve kusurları oluyordu. Kabul etmek durumundayız ki, her yönüyle dâhî olan Bediüzzaman gibi bir mürşidi hüve hüvesine tanımak ve onun tarif ettiği biçimde, onun tavsiye ettiği şekilde bir hâl ve tavır içinde olmak ve o istikamette bir hizmetin içinde bulunmak, her insanın becerebileceği, sergileyebileceği bir durum değildi. Onun kudsi dâvâsının bütün inceliklerine vâkıf olmak, onun çizgisinden ayrılmadan ifâ-i hizmette bulunmak, her hizmet erbabının kârı değildi. Bu ince gerçeği göz önünde bulundurduğumuzda saff-ı evvel ağabeylerden zaman zaman sudur eden küçük hataların mahiyetini daha iyi anlamış oluruz. İşte burada da yine Bediüzzaman'ın o engin şefkatini ve aynı zamanda maharetini görüyoruz.

16.11.2008 Yeni Asya